

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง: จากภูมิปัญญาท้องถิ่น
สู่ศิลปะการใช้ชีวิตด้านจรรยาบรรณทักษะในศตวรรษที่ 21

Development of Training Course in Creative Choi Song, Angthong Province:
From Local Wisdom to the Art of Living for Soft Skills in 21st Century

ชญาณิศ พันธุ์จินดาวรรณ¹ และ รวมศักดิ์ เจียมศักดิ์^{2*}

Chayanit Panjindawan¹ and Ruamsak Jiemsak^{2*}

¹สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

¹Thai Teaching Program, Faculty of Education, Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

²สาขาดนตรีสร้างสรรค์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

²Creative Music Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Si Ayutthaya

Rajabhat University

*Corresponding Author, email: jruamsak@aru.ac.th

Received: April 29, 2025

Revised: May 27, 2025

Accepted: May 27, 2025

บทคัดย่อ

บทความครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง (2) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองผ่านแนวคิดจรรยาบรรณทักษะที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21 และ (3) ประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ให้กับสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทอง ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนโยธินบูรณะอ่างทอง (จำปาหล่อพิทยาคม) จำนวน 120 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2/2567 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยการใช้ตารางตัวเลขสุ่ม จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง 2) แบบบันทึกประเด็นการสนทนากลุ่ม 3) แบบวัดทักษะก่อนและหลังการอบรม และ 4) แบบประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ สถิติที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพปัญหาในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองอยู่ในระดับมาก (Mean=4.42, SD=0.27) ส่วนความต้องการในการจัดทำหลักสูตรอยู่ระดับมากที่สุด (Mean=4.59, SD=0.16) (2) หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองผ่านแนวคิดจรรยาบรรณทักษะที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1) ท้องถิ่นของเรา 2) ทำความรู้จักเพลงน้อย 3) จรรยาบรรณที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 และ 4) เพลงน้อยสร้างสรรค์ และ (3) ผลการประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ให้กับสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทองอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.54, SD=0.15) ผลการวิจัยสะท้อนว่าหลักสูตรสามารถเสริมสร้างจรรยาบรรณทักษะของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: หลักสูตรฝึกอบรม; เพลงน้อยสร้างสรรค์; จรรยาบรรณ

Abstract

This study was mixed-method research. The objectives were (1) to study the problems and needs of a training course for creative Choi songs in Ang Thong, (2) to develop a training course for creative Choi songs through the concept of soft skills in the 21st century, and (3) to evaluate the results of using the training course for creative Choi songs. The population consisted of 120 secondary school students for grades 1-6 at Yothinburana Ang Thong School (Champa Lor Pittayakhom). The sample was 30 secondary school students in grades 1-3 in the academic year 2/2024 by simple random sampling using a random number table. The research instruments were 1) a semi-structured interview on problems and needs of a training course for creative Choi songs in Ang Thong, 2) a group discussion form, 3) a pretest and posttest, and 4) an evaluation form for the training course. The statistics were mean, standard deviation, and t-test. The content analysis was conducted. The results found that (1) the problems of the training course for creative Choi songs were at a high level (Mean=4.42, SD=0.27). The need for the training course was at the highest level (Mean=4.59, SD=0.16). (2) the training course for creative Choi songs in Ang Thong through the concept of soft skills consisted of 4 learning units: 1) our locality, 2) getting to know Choi songs, 3) vital soft skills in the 21st century, and 4) creative Choi songs, and (3) regarding the evaluation, the application of the creative Choi song for educational institutions in Ang Thong was at the highest level (Mean=4.54, SD=0.15). The results reflected that the training course could effectively enhance learners' soft skills.

Keywords: Training course; Creative Choi songs; Soft skills

บทนำ

เพลงฉ่อยจัดเป็นหนึ่งในเพลงพื้นบ้านของภาคกลาง มีอายุมากกว่าร้อยปี และเป็นเพลงพื้นเมืองที่นิยมขับร้อง และแพร่หลายมากที่สุด เนื่องจากมีลักษณะพิเศษทางการขับร้องที่ไพเราะ และวรรณศิลป์ที่โดดเด่น อาทิ การเกริ่นเพลงฉ่อยของฝ่ายชายที่ขึ้นเพลงด้วยน้ำเสียงที่แสดงความเข้มแข็ง ในขณะที่การเกริ่นเพลงฉ่อยของฝ่ายหญิงจะมีเอกลักษณ์ที่ไพเราะ อ่อนหวาน Somsriploy (2021) ได้ศึกษาการใช้วรรณศิลป์ (Figurative language) ที่ปรากฏในเพลงฉ่อย เช่น ภาพพจน์ อุปมา อุปลักษณ์ และสัญลักษณ์ การใช้ภาษาของเพลงฉ่อยมีวรรณศิลป์หลายประการ เช่น การเล่นเสียงในคำ การใช้ภาพพจน์ที่ชัดเจน และการเรียงลำดับเนื้อหาอย่างมีศิลปะ นับเป็นเสน่ห์ทางเสียงและภาพพจน์ในภาษา นอกจากนี้ เพลงฉ่อยถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น การอนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาทางด้านเพลงพื้นบ้านสามารถส่งเสริมให้ภูมิปัญญาดำรงอยู่ และมีการสืบทอดให้กับอนุชน

ในสังคมไทย

สำหรับการอนุรักษ์และการสืบทอดภูมิปัญญา รายการโทรทัศน์ “คุณพระช่วย” ถือเป็นสื่อกลางสำคัญที่มีบทบาทในการฟื้นฟู และเผยแพร่เพลงฉ่อยสู่สาธารณชนอย่างกว้างขวาง นายพิเชษฐ เอี่ยมขาวนา (โย่ง เขียว ยิ้ม) และคณะซึ่งเป็นนักแสดงในรายการ มีส่วนสำคัญในการสืบสาน และนำเสนอเพลงฉ่อยในรูปแบบการแสดงที่เข้าถึงผู้ชมยุคใหม่ โดยผ่านการแสดงที่ผสมผสานระหว่างความบันเทิง และการรักษาเอกลักษณ์ของเพลงฉ่อยดั้งเดิม รายการนี้กลายเป็นเวทีที่ช่วยปลุกกระแสความนิยมเพลงฉ่อยให้กลับมามีชีวิตชีวา และได้รับความสนใจจากคนรุ่นใหม่มากขึ้น หากพิจารณาพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ดนตรีพื้นบ้าน เพลงฉ่อยมักขับร้องในจังหวัดแถบภาคกลางของประเทศไทย อาทิ จังหวัดอ่างทอง พระนครศรีอยุธยา สุพรรณบุรี นครนายก อุทัยธานี และสิงห์บุรี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพลงฉ่อยของจังหวัดอ่างทองในปัจจุบัน

มีลักษณะเฉพาะตัวเนื่องจากมีคณะเพลงพื้นบ้าน “พุทธพลคนอ่างทอง” ที่ได้ขับร้องเพลงน้อยสร้างสรรค์ ซึ่งมีการใช้เครื่องดนตรีประกอบจังหวะ ได้แก่ ตะโพน ฉิ่ง และกรับ โดยมีเนื้อหาตามขนบธรรมเนียมของเพลงที่มุ่งเน้นด้านสังคมและวัฒนธรรมไทย อาทิ วัฒนธรรมอาหาร การแต่งกาย ความเชื่อ และประเพณีไทย การประพันธ์เพลงน้อยสร้างสรรค์ไม่เพียงเป็นการสืบสานภูมิปัญญาของท้องถิ่น แต่ยังเน้นการถ่ายทอดจินตนาการในการสร้างสรรค์งานที่แปลกใหม่จากของเดิมที่มีอยู่ มักใช้สำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตัวเอง เขียนแสดงความและอารมณ์อย่างประณีตบรรจง เพื่อให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสของวรรณศิลป์ เกิดคุณค่า และเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน อย่างไรก็ตาม กระแสวัฒนธรรมต่างชาติได้หลั่งไหลมาอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง ภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำค่าของจังหวัดอ่างทอง กำลังจะสูญหายไปตามกาลเวลา แม้คณะเพลงพื้นบ้าน “พุทธพลคนอ่างทอง” ได้ปรับเนื้อหาเพลงน้อยให้มีความสร้างสรรค์และร่วมสมัยอย่างต่อเนื่อง ทว่า การถ่ายทอดการประชาสัมพันธ์ และการเผยแพร่เพลงน้อยร่วมสมัยยังไม่กว้างขวาง และเป็นที่รู้จักมากเท่าที่ควร

คณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของเพลงน้อยสร้างสรรค์ จึงมีความสนใจที่จะอนุรักษ์ ถ่ายทอด และสืบสานภูมิปัญญาให้กับอนุชนรุ่นหลังในจังหวัดอ่างทอง ซึ่งเป็นพื้นที่รับผิดชอบด้านการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ทั้งนี้เพื่อมิให้เพลงน้อยร่วมสมัยจังหวัดอ่างทองเป็นเพียงตำนานที่เล่าขานสืบไป การจัดทำหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ผ่านแนวคิดจรณทักษะที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21 สามารถเสริมสร้างผู้เรียนให้ได้รับความรู้และทักษะทางสังคมที่จำเป็นสำหรับส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมไปถึง การศึกษาสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนและการมีวิถีชีวิตที่ยั่งยืนในท้องถิ่น โดยคณะผู้วิจัยร่วมกับคณะเพลงพื้นบ้านได้ร่วมกันแต่งเพลงน้อยให้มีเนื้อหาที่ทันสมัยโดยสอดแทรกจรณทักษะ (Soft skills) ในศตวรรษที่ 21 ได้แก่ ทักษะด้านการทำงานเป็นทีม ด้านการสื่อสาร ด้านการแก้ปัญหา ด้านการบริหารเวลา และด้านความคิดสร้างสรรค์ จรณทักษะจึงถือเป็นทักษะที่สำคัญทั้งด้านวิชาการ และวิชาชีพ มีความสำคัญกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต และการทำงานในยุคปัจจุบัน (Chotikeeratavatch & Ariratana, 2017) ด้วยเหตุที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ คณะ

ผู้วิจัยจึงมีเป้าหมายออกแบบพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ จังหวัดอ่างทองซึ่งเป็นนวัตกรรมด้านการศึกษา และองค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่สะท้อนสังคม วัฒนธรรม และการดำรงชีวิตของคนไทยในแง่มุมต่าง ๆ เช่น การประกอบอาชีพ วิถีชีวิต ค่านิยม รวมถึงทัศนคติของผู้คนในท้องถิ่น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ จังหวัดอ่างทองผ่านแนวคิดจรณทักษะที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21
3. เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ให้กับสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทอง

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง : จากภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่ศิลปะการใช้ชีวิตด้านจรณทักษะในศตวรรษที่ 21 คณะผู้วิจัยมีการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย แบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

1) แนวคิดการพัฒนาหลักสูตร

Taba (1962) เห็นว่าการพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่ต้องจัดลำดับความคิดเป็นขั้นตอนอย่างเหมาะสม ซึ่งต้องพิจารณาทั้งลำดับในการวางแผนงานและวิธีการเพื่อให้งานสำเร็จ โดยมี 7 ขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้

1. การวินิจฉัยความต้องการ (Diagnosis of Needs) สำรวจความต้องการและความจำเป็นของสังคม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการสร้างหลักสูตรได้ตรงตามความต้องการของผู้เรียน
2. กำหนดจุดมุ่งหมาย (Formulation of objectives) กำหนดจุดประสงค์ที่ชัดเจน และเข้าใจตรงกัน ตามที่สังคมและผู้เรียนต้องการ
3. การเลือกเนื้อหาสาระ (Selection of Content) เลือกเนื้อหาสาระที่ต้องการนำมาสอนให้ตรงกับความต้องการจำเป็นของสังคม

4. จัดเนื้อหาสาระ (Organization of Content) จัดระเบียบ จัดลำดับแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาสาระที่คัดเลือกไว้ในขั้นที่ 3 ตามระดับความยากง่ายเพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน

5. เลือกประสบการณ์ในการเรียนรู้ (Selection of Learning Experiences) คัดเลือกประสบการณ์เพื่อการเรียนรู้ซึ่งจะนำมาเสริมเนื้อหาสาระให้สมบูรณ์

6. การจัดประสบการณ์เรียนรู้ (Selection of Learning Experiences) จัดระเบียบ จัดลำดับแก้ไขปรับปรุงประสบการณ์ต่าง ๆ ในอันที่จะช่วยผู้เรียนให้มีมโนทัศน์และเจตคติที่ดี การเลือกและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้มีความสำคัญมากกว่าการประยุกต์หลักในการเรียนรู้ในการเลือกประสบการณ์จะรวมถึงความคิดเกี่ยวกับขั้นตอนของมโนภาพที่จะได้รับและขั้นตอนของข้อมูลเกี่ยวกับเจตคติและความรู้สึก การวางแผนสำหรับประสบการณ์ในการเรียนรู้เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตรทำอย่างไร ผู้สอนควรจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการเรียนรู้ และเกิดแรงจูงใจ

7. การกำหนดเรื่องที่จะต้องประเมินผลและวิธีการในการประเมินผล (Determination of Evaluate) การตัดสินใจว่ามีเนื้อหาสาระ และประสบการณ์ที่ต้องประเมินผลการเรียนรู้ซึ่งตรงกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของทาบานัน การวางแผนอย่างเป็นระบบและมีขั้นตอนที่ชัดเจน เริ่มจากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนและสังคม แล้วกำหนดจุดมุ่งหมายที่สอดคล้องกัน จากนั้นเลือกและจัดลำดับเนื้อหาให้เหมาะสม การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง รวมถึงการกำหนดวิธีประเมินผลที่สามารถวัดผลได้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ สุดท้ายตรวจสอบความสมดุลและความเป็นระบบของหลักสูตร แนวคิดนี้ช่วยให้หลักสูตรมีความชัดเจน ตรงตามความต้องการ และเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

จากแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962) มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการออกแบบและพัฒนาหลักสูตร ผูกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง โดยเริ่มจากการสอบถามความต้องการของชุมชน และผู้เรียนในพื้นที่ เพื่อให้หลักสูตรสอดคล้องกับภูมิปัญญาท้องถิ่น และทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จากนั้น กำหนดจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน และเหมาะสมต่อการพัฒนาทักษะด้านจรรยาวั

ผ่านการเรียนรู้เพลงน้อย ผ่านการคัดเลือก และจัดลำดับเนื้อหาเน้นความเชื่อมโยงระหว่างภูมิปัญญาและทักษะที่จำเป็นในยุคปัจจุบัน พร้อมทั้ง ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน รวมถึงการกำหนดวิธีการประเมินผลที่วัดได้ทั้งความรู้และทักษะ

2) แนวคิดเพลงน้อย

เพลงน้อยจัดอยู่ในภูมิปัญญาภูมิปัญญาวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี มีอารมณ์และทัศนคติของเจ้าของเป็นพื้นฐาน และเอกลักษณ์ของสังคมจึงมีความเรียบง่ายมากกว่าปรุงแต่ง มีความสอดคล้องประสานกับสภาพจริงของวิถีชีวิตในสังคม และเป็นองค์ความรู้ทางด้านดนตรีที่ชาวบ้านคิดขึ้นจากสติปัญญา และความสามารถของชาวบ้าน และได้ส่งสืบทอดต่อกันมาเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่น เพลงน้อย ในฐานะเพลงพื้นบ้านเป็นกิจกรรมที่สื่อสารความรู้สึกและอารมณ์อย่างหนึ่งของคนในสังคม การร้องเพลงน้อยช่วยเสริมสร้างความบันเทิง และความสนุกสนาน นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของเพลงน้อยไว้ ดังนี้

Nawikamun & Pitakrat (2007) ให้ความหมายของเพลงน้อยว่าเป็นเพลงร้องโต้ตอบระหว่างชายและหญิง มีเอกลักษณ์คือ ลูกคู่ รับผิดชอบว่า เอ้อ... ทุกครั้งเป็นเพลงที่ได้รับความนิยมแพร่หลาย และมีคนรู้จักมากเกือบทั่วทุกจังหวัดของภาคกลาง ถิ่นที่มีพ่อเพลงแม่เพลงระดับอาชีพ ได้แก่ อ่างทอง พระนครศรีอยุธยา สุพรรณบุรี ราชบุรี และอุทัยธานี เพลงน้อยยังมีชื่อเรียกอื่นอีก 3-4 ชื่อ เช่น “เพลงวง” เพราะเดิมนิยมร้องเล่นเป็นวง “เพลงเป่” เพราะในสมัยรัชกาลที่ 5 มีพ่อเพลงคนหนึ่งเล่นเพลงน้อยแล้ว มีชื่อเสียงมากชื่อตาเป่ “เพลงฉ่า” เพราะตอนท้ายรับว่า เอ้อ เอ้อ ซ่าซ่า หนอยแม่ หรือ “เพลงตะขาบ”

ขณะที่ Sutchaya (2000) ได้กล่าวถึงเพลงน้อยไว้ว่า ในบางท้องถิ่นเรียกว่า “เพลงวง” ซึ่งเรียกตามลักษณะการยืนล้อมวงเล่น บางท้องถิ่นเรียกว่า “เพลงฉ่า” ตามบทรับของลูกคู่ว่า “เอ้อ...” เพลงน้อยมีอายุไม่เกินหนึ่งร้อยกว่าปี เป็นเพลงรุ่นหลังเพลงเทพทองและเพลงปรบไก่อ่สันนิษฐานว่าเพลงน้อยเกิดขึ้นมาแทนเพลงปรบไก่อ่และเพลงโคราชที่มีจังหวะช้า โดยมีเพลงโคราชเป็นครู ดังนั้นจึงใช้กลอนเพลงโคราชเป็นบทไหว้ครูและบทเกริ่น นอกจากนี้ยังเป็นเพลงที่ชายและหญิงใช้ร้องโต้ตอบกัน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องการเกี่ยวพาราสีซึ่งมีจุดเด่นอยู่ที่ไ้วหาร การชิงไหวชิงพริบกัน ในต่างประเทศไม่ปรากฏว่ามีเพลงพื้นบ้านที่มี

ลักษณะแบบเพลงฉ่อย ซึ่งมีการร้องตอบกันโดยใช้ถ้อยคำ กำกวมในเรื่องเพศ ที่รู้จักกันว่า คือ “คำสองแง่สองง่าม”

เพลงฉ่อยจึงเป็นภูมิปัญญาพื้นบ้านด้านศิลป วัฒนธรรมที่สะท้อนอารมณ์ ทักษะ และวิถีชีวิตของชาว บ้าน โดยมีลักษณะเรียบง่าย สอดคล้องกับสภาพความเป็น จริงของสังคม เป็นการร้องเพลงโต้ตอบระหว่างชายหญิง มีเอกลักษณ์ในการรับลูกคู่ว่า “เอ๋ฮา...” เป็นที่นิยมใน ภาคกลาง เช่น อ่างทอง อุทัยฯ สุพรรณบุรี เป็นต้น นอกจากนี้ จุดเด่นของเพลงฉ่อยคือการชิงไหวชิงพริบ และการใช้ถ้อยคำกำกวมอย่างมีศิลปะ จึงเป็นมรดกทาง วัฒนธรรมที่สะท้อนภูมิปัญญาไทยพื้นบ้าน

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าแนวคิดเพลง ฉ่อยในฐานะภูมิปัญญาพื้นบ้านที่สะท้อนศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของคนในจังหวัดอ่างทองมีลักษณะการร้อง ที่โดดเด่นเน้นร้องโต้ตอบระหว่างชายหญิงที่ใช้ถ้อยคำ กำกวมอย่างมีศิลปะ ซึ่งสะท้อนความคิดสร้างสรรค์และ ทักษะการสื่อสารอย่างลึกซึ้ง แนวคิดนี้มีผลสำคัญต่อการ ออกแบบและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์ จังหวัดอ่างทอง โดยนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ เป็นสื่อในการพัฒนาจรรยาวัชเช่น การคิดวิเคราะห์ การสื่อสาร และการแก้ปัญหา ผ่านการเรียนรู้ที่เน้นการ มีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์ในบทเพลงฉ่อย นอกจากนี้ การรักษาเอกลักษณ์ของเพลงฉ่อยยังช่วยส่งเสริมความ ภาคภูมิใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น และสร้างแรงจูงใจให้ ผู้เรียนสามารถนำศิลปะพื้นบ้านไปใช้ในชีวิตประจำวันและ บริบทสังคมยุคใหม่ได้อย่างยั่งยืน ดังนั้น หลักสูตรไม่เพียง แต่ถ่ายทอดทักษะทางดนตรีพื้นบ้าน แต่ยังพัฒนาศักยภาพ ผู้เรียนให้พร้อมรับมือกับความท้าทายในศตวรรษที่ 21

3) แนวคิดจรรยาวัช (Soft Skills)

Will (2019) ได้นิยามจรรยาวัชไว้ว่าเป็นลักษณะนิสัยและทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม ในที่ทำงาน โดยจรรยาวัชถือเป็นส่วนเสริมของทักษะด้าน ความรู้ (Hard skills) ที่สำคัญของคนทำงานและเป็นทักษะ ในการประกอบอาชีพ ทำนองเดียวกับ Anderson (2020) ที่กล่าวว่า จรรยาวัช คือ ทักษะภายในบุคคลและทักษะ ระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ความ คิด และลักษณะส่วนที่จำเป็นต่อการพัฒนาตนเอง สำหรับ Malykhin et al. (2021) เห็นว่าจรรยาวัช คือ ทักษะทาง ด้านอารมณ์และอุปนิสัยซึ่งเป็นความสามารถของบุคคลใน

การทำงานร่วมกับผู้อื่นภายใต้สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง ดังนั้น จรรยาวัชจึงเป็นทักษะที่สำคัญต่อบุคคลใน ยุคปัจจุบัน ช่วยให้บุคคลสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาตนเอง และประสบความสำเร็จ ในชีวิต จรรยาวัชสามารถพัฒนาได้โดยการฝึกฝน การ เรียนรู้ และการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ Brungardt (2011) กล่าวว่าจรรยาวัชที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 มี 4 ข้อ ดังนี้

1. ทักษะด้านการทำงานเป็นทีม (Teamwork) บุคคลต้องสามารถทำงานเป็นทีมได้อย่างมีประสิทธิภาพ สมาชิกในทีมสามารถทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุเป้าหมาย นอกจากนี้ ควรสามารถจัดการความขัดแย้งและสร้างความ ไว้วางใจระหว่างสมาชิกในทีมได้

2. ทักษะด้านการแก้ปัญหา (Problem Solving) บุคคลต้องสามารถระบุปัญหา วิเคราะห์สาเหตุของปัญหา พัฒนาวิธีแก้ปัญหา และสามารถนำวิธีแก้ปัญหาไปใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ทักษะด้านการตัดสินใจ (Decision Making) บุคคลต้องสามารถประเมินสถานการณ์ วิเคราะห์ข้อมูล ตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผล และสามารถรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ ของการตัดสินใจของตนได้

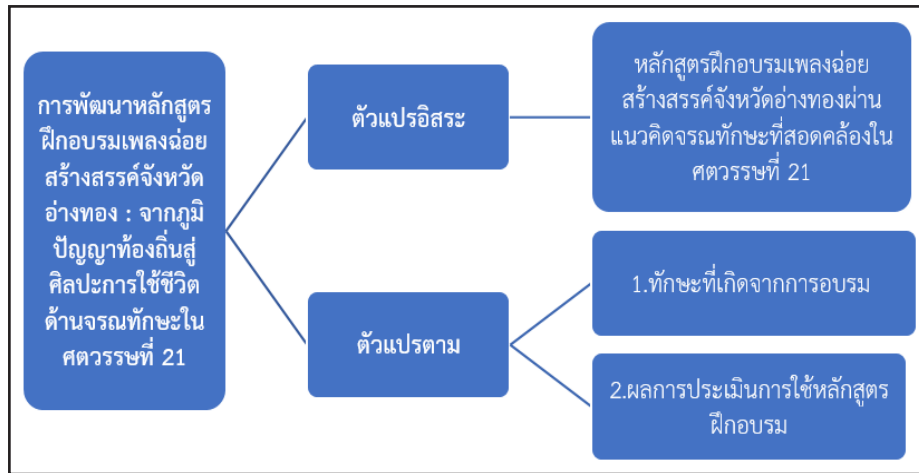
4. ทักษะด้านการสื่อสาร (Communication) บุคคลต้องสามารถสื่อสารวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ เป้าหมายของ องค์กรได้อย่างชัดเจน และสามารถสื่อสารกับพนักงาน ลูกค้า และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความสำคัญข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า จรรยาวัชมีความสำคัญในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากเป็น ทักษะที่ส่งผลต่อการทำงานเป็นทีม โดยการให้ความสำคัญกับทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการตัดสินใจ ทักษะด้าน การคิดวิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการสื่อสาร และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น เป็นต้น นอกจากนี้ แนวคิดจรรยาวัชยังมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง โดยการ นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาผสมผสานกับทักษะเหล่านี้ โดยพัฒนาทักษะชีวิตที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 ผ่าน กระบวนการเรียนรู้แบบโต้ตอบและการแสดงบทเพลง ฉ่อยที่ต้องใช้การสื่อสาร การคิดวิเคราะห์ และการทำงาน เป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพ การฝึกฝน จรรยาวัชใน บริบทของเพลงฉ่อยช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการ แสดงออก และสามารถปรับตัวต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีขึ้น

นับเป็นการยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่นให้กลายเป็นศิลปะ
การใช้ชีวิตที่มีคุณค่า รวมถึงประยุกต์ใช้ได้ในสังคมสมัย

ใหม่อย่างยั่งยืน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. สภาพปัญหาและความต้องการทางด้านดนตรี
พื้นบ้านมีอิทธิพลต่อการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อย
สร้างสรรค์ในจังหวัดอ่างทอง
2. หลักสูตรฝึกอบรมบทเพลงฉ่อยสร้างสรรค์ที่
พัฒนาผ่านแนวคิดจรรยาวัชระในศตวรรษที่ 21 มีผลอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ ในด้านการเรียนรู้และพัฒนาจรรยาวัชระ
ทั้ง 4 ด้าน
3. การใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์
ในสถานศึกษาจังหวัดอ่างทอง ส่งผลต่อคะแนนจรรยาวัชระ
ของผู้เรียน รวมถึงสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ด้านภูมิปัญญา
ท้องถิ่น ได้แก่ ด้านดนตรี และด้านการใช้ภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลง
ฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง : จากภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่
ศิลปะการใช้ชีวิตด้านจรรยาวัชระในศตวรรษที่ 21 เป็นการ
วิจัยแบบผสมผสาน โดยแบ่งขั้นตอนการวิจัยเป็น 3 ระยะ
ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะต้นน้ำ : การศึกษาสภาพปัญหา
และความต้องการ

ศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการในการ
พัฒนาหลักสูตรเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

โดยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเรื่องสภาพปัญหา
และความต้องการทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้าง
หลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

- ศึกษาแนวคิดทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่
เกี่ยวข้อง โดยมีการสำรวจและรวบรวมข้อมูลเพลงฉ่อย
จังหวัดอ่างทอง

- จัดสนทนากลุ่ม (Focus group) ประเด็น
เพลงฉ่อยสร้างสรรค์ในศตวรรษที่ 21 สู่สถานศึกษา
จังหวัดอ่างทอง จำนวน 6 ราย ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิ
ทางด้านหลักสูตร ด้านดนตรีพื้นบ้าน และด้านภาษาไทย
รวมถึงบุคลากรทางการศึกษาในจังหวัดอ่างทอง และ
พระนครศรีอยุธยา

ระยะที่ 2 ระยะกลางน้ำ : การสร้างและพัฒนา
หลักสูตรฝึกอบรม

ร่างหลักสูตรฝึกอบรมหลักสูตรเพลงฉ่อยสร้างสรรค์
จังหวัดอ่างทอง

ตรวจสอบความถูกต้องโดยผู้เชี่ยวชาญ รวมถึง
ตรวจสอบคุณภาพของกระบวนการพัฒนาหลักสูตร
ฝึกอบรม

จัดทำและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อย
สร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองตามแนวคิดการออกแบบและ
พัฒนาหลักสูตรของ Taba (1962)

ระยะที่ 3 ระยะปลายน้ำ : การนำไปใช้และประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม

อบรมหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

เผยแพร่บทเพลงน้อยสร้างสรรค์ในงาน ครุวิชาการ ครั้งที่ 12 จัดโดยคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองโดยผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ด้านดนตรีพื้นบ้าน และด้านภาษาไทย รวมถึงการประเมินจากผู้บริหาร และคณาจารย์จากสถานศึกษา ในจังหวัดอ่างทอง และพระนครศรีอยุธยา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนโยธินบูรณะอ่างทอง (จำปาหล่อพิทยาคม) ในสำนักเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาสิงห์บุรี อ่างทอง จำนวน 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาาระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนโยธินบูรณะอ่างทอง (จำปาหล่อพิทยาคม) จำนวน 30 คน ปีการศึกษา 2/2567 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายโดยใช้ตารางตัวเลขสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เชิงปริมาณ

1. แบบวัดทักษะก่อนและหลังการอบรม (pretest and posttest) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองสำหรับก่อนและหลังเรียนจำนวน 30 ข้อ รูปแบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67-1.00 ผ่านเกณฑ์ทุกข้อ จากผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาไทย จำนวน 5 คน และทางด้านดนตรีจำนวน 5 คน อีกทั้ง ผู้วิจัยได้หาค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.30-0.65 และค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.5-1.00 จากนั้น นำไปหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82

2. แบบประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา 4 ข้อ ด้านการจัดการเรียนการสอน 4 ข้อ และด้าน

การวัดและประเมินผล 4 ข้อ

เชิงคุณภาพ

1. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเรื่องสภาพปัญหาและความต้องการทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง รวมจำนวน 10 ข้อ

2. แบบบันทึกประเด็นการสนทนากลุ่มจำนวน 7 ข้อ เป็นลักษณะคำถามปลายเปิด ได้แก่ ประเด็นสภาพและปัญหาของการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรท้องถิ่นจังหวัดอ่างทองในปัจจุบัน บริบทของการเรียนการสอนเพลงน้อยซึ่งเป็นเพลงพื้นบ้านของจังหวัดอ่างทอง รวมถึงแนวโน้มของการจัดการเรียนการสอนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น “เพลงน้อยสร้างสรรค์” ที่มีการนำเพลงน้อยซึ่งเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่น มาปรับเนื้อหาเพลงให้สอดคล้องกับจรรยาวัชระในศตวรรษที่ 21 เป็นต้น

ทั้งแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านดนตรี และด้านภาษาไทย จำนวน 5 ท่าน ซึ่งค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา IOC (Index of Item -Objective Congruence) สูงกว่า 0.5 ขึ้นไป มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลในปีการศึกษา 2/2567 ระหว่างเดือนตุลาคม 2567 ถึงมกราคม 2568 รวมระยะเวลาการเก็บข้อมูล 4 เดือน ดังนี้

การจัดสนทนากลุ่มประเด็นเพลงน้อยสร้างสรรค์ในศตวรรษที่ 21 สู่สถานศึกษาจังหวัดอ่างทอง ในเดือนตุลาคม 2567

การอบรมหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง ระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงธันวาคม 2567

การประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง ในเดือนมกราคม 2568

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการประมวลผลข้อมูลทางสถิติ ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(SD) ใช้เกณฑ์ในการแปลผลคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ระดับ (Srisaard, 2002) ดังต่อไปนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	การแปลความหมาย
4.50-5.00	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50-4.49	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
2.50-3.49	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
1.50-2.49	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
1.00-1.49	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตาราง 1

สภาพปัญหาทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

ลำดับ	รายการ	Mean	SD	แปลผล
1	ความจำเป็นของการพัฒนาหลักสูตร	4.25	0.18	มาก
2	ความสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น	4.48	0.30	มาก
3	ความเหมาะสมกับผู้เรียน	4.38	0.35	มาก
4	ความเป็นไปได้ในการพัฒนาหลักสูตร	4.31	0.24	มาก
5	ความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตร	4.67	0.26	มากที่สุด
รวมทั้งสิ้น		4.42	0.27	มาก

จากตาราง 1 แสดงสภาพปัญหาทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองอยู่ระดับมาก (Mean=4.42, SD=0.27) หากพิจารณารายด้าน พบว่า ปัญหาเรื่องความเหมาะสมของเนื้อหาในหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.67, SD=0.26) รองลงมา ความสอดคล้องกับความต้องการของ

ตาราง 2

ความต้องการทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

ลำดับ	รายการ	Mean	SD	แปลผล
1	ด้านเนื้อหาเพลงของหลักสูตร	4.82	0.15	มากที่สุด
2	ด้านการขับร้อง	4.56	0.17	มากที่สุด
3	ด้านบุคลิกภาพ	4.35	0.14	มาก
4	ด้านการบริหารจัดการเวลาในชั้นเรียน	4.49	0.21	มาก
5	ด้านการสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น	4.71	0.13	มากที่สุด
รวมทั้งสิ้น		4.59	0.16	มากที่สุด

นอกจากนี้ มีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา เพื่อการตีความ และการสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย ตามแนวคิดของ Chantawanich (2016) จากนั้น นำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีการพรรณนาเป็นความเรียง พร้อมแสดงข้อสรุป

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง แสดงผลดังตาราง 1

ท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก (Mean=4.48, SD=0.30) และความเหมาะสมกับผู้เรียนอยู่ในระดับมาก Mean=4.38, SD=0.30) ตามลำดับ

นอกจากนี้ คณะผู้วิจัยได้ศึกษาความต้องการทางด้านดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงฉ่อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง แสดงผลดังตาราง 2

จากตาราง 2 แสดงความต้องการทางด้านดนตรีที่บ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.59, SD=0.16) หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านเนื้อหาเพลงของหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.82, SD=0.15) เน้นเนื้อหาเพลงที่คงทำนองดั้งเดิม แต่เพิ่มเติมในเนื้อหาพร้อมสมัย สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน รองลงมา ด้านการสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.71, SD=0.13) เน้นให้ผู้เรียนเกิดความรัก ห่วงแหน และภาคภูมิใจในภูมิปัญญาเพลงน้อยของจังหวัดอ่างทอง และ ด้านการขับร้องอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.56, SD= 0.17) ตามลำดับ

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองผ่านแนวคิดจรรยาตักษะที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21 ผลจากการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง สามารถนำมาออกแบบและพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น ประกอบด้วย หลักการของหลักสูตร ความสำคัญของหลักสูตร ท้องถิ่น คุณภาพของผู้เรียน จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ข้อมูลพื้นฐานและสภาพบริบทของท้องถิ่น โครงสร้างการจัดการเรียนรู้ แผนการวัดผลประเมินผล โดยในรายละเอียดของโครงสร้างการจัดการเรียนรู้ แสดงดังตาราง 3

ตาราง 3

โครงสร้างการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

หัวข้อการเรียนรู้	ชื่อหน่วย	สาระสำคัญ	การบูรณาการกลุ่มสาระ	จำนวนชั่วโมง
1	ท้องถิ่นของเรา	- ประวัติความเป็นมาของจ.อ่างทอง - บทบาทเพลงพื้นบ้านในจ.อ่างทอง - บทบาทดนตรีในสังคม - อิทธิพลของดนตรีในสังคม	1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 2. กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี)	3
2	ทำความรู้จักเพลงน้อยสร้างสรรค์	- ความหมายของเพลงน้อย - ลักษณะของเพลงน้อย - องค์ประกอบของเพลงน้อย - การใช้องค์ประกอบในการสร้างสรรค์งานดนตรี - เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์งานดนตรี	1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 2. กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี)	3
3	จรรยาตักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21	- ความหมายของจรรยาตักษะ - ความสำคัญของจรรยาตักษะ - คุณลักษณะของจรรยาตักษะ - การร้องเพลงและการบรรเลงดนตรีรวมวง - เทคนิคและการแสดงออกในการขับร้องและบรรเลงดนตรีต่อสาธารณชน	1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 2. กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี)	3

เพลงน้อยสร้างสรรค์เพื่อจรรยา ทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21	- จรรยาทักษะด้านการทำงาน เป็นทีม - จรรยาทักษะด้านการสื่อสาร - จรรยาทักษะด้านการแก้ปัญหา - จรรยาทักษะด้านการบริหาร เวลา - จรรยาทักษะด้านความคิด สร้างสรรค์ - เทคนิคการขับร้อง - การขับร้องและการบรรเลง เครื่องดนตรีประกอบการร้อง	1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษา ไทย 2. กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (ดนตรี)
---	---	---

จากตาราง 3 แสดงโครงสร้างการจัดการเรียนรู้ของหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้จำนวน 4 หน่วย ได้แก่ หน่วยที่ 1 ท้องถิ่นของเรา หน่วยที่ 2 ทำความรู้จักเพลงน้อยสร้างสรรค์ หน่วยที่ 3 จรรยาทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 และหน่วยที่ 4 เพลงน้อยสร้างสรรค์เพื่อจรรยาทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 โดยหลักสูตรได้บูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะและกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ใช้ระยะเวลาทั้งสิ้น 12 ชั่วโมงในด้าน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เพลงน้อยสร้างสรรค์เพื่อจรรยาทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21

ผู้วิจัยได้ประพันธ์บทเพลงน้อยสร้างสรรค์ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับจรรยาทักษะที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 จำนวน 5 บทเพลง ได้แก่ เพลงที่ 1 ด้านการทำงานเป็นทีม(กลอนลา) เพลงที่ 2 ด้านการสื่อสาร (กลอนลี) เพลงที่ 3 ด้านการแก้ไขปัญหา (กลอนโล) เพลงที่ 4 ด้านการบริหารเวลา(กลอนลา) และเพลงที่ 5 ความคิดสร้างสรรค์ (กลอนสั้น) ดังภาพที่ 2

1. ด้านการทำงานเป็นทีม (กลอนลา)

เอ็ง เิง เอ ซะ เอ็ง เีย มาร้องมาร่าละเล่นเพลงน้อย เล่นได้หลายแบบและหลายรส วันนี้ฤกษ์ดีเรามาพร้อมกัน จะร้องหรือจะรำก็ว่ากันต่อ	แต่กลัวจะกร่อยไม่ร่อยไป ต้นตอกลอนสดใสดุจใจ เชิญคุณมารู้จัก soft skill ของไทย เชิญทุกท่านหัวร่อกันต่อไป
เอซา..เอซา..ซา ซ่าซา หน้อยแม่	
เอ็ง เิง เอ ซะ เอ็ง เีย มาร้องมาร่าละเล่นเพลงน้อย สังคมปัจจุบันทุกวันนี้ คนไม่สำราญงานไม่สำเร็จ จึงอยากเชิญชวนให้มาร่วมกัน เขาเรียก teamwork นะน้องที่ สร้างความก้าวหน้าพาให้โดดเด่น Teamwork อยู่ที่ไหนก็สำเร็จที่นั่น มาร่วมสร้าง teamwork ให้เกิดสามัคคี	ว่ากันให้ร่อยกันด้วยกลอนลา ขาดความสามัคคีมีแต่ปัญหา ทำงานก็จะไม่เสร็จตามเวลา สร้างความสมานฉันท์นะแก้วตา เพื่อเสริมสร้างศักดิ์ศรีพลังศรัทธา สังคมร่วมเย็นตลอดมา เพราะว่ามันสำคัญสุดพรรณนา ประเทศไทยเราจะได้มีการพัฒนา
เอซา..เอซา..ซา ซ่าซา หน้อยแม่	
เอ็ง เิง เอ ซะ เอ็ง เีย teamwork รู้รักสามัคคี น้ำที่ 1 นั้นหรือคือน้ำใจ น้ำที่ 2 นั้นเมื่อต้องช่วยกัน น้ำที่ 3 นั้นคำจำไว้สัณนิษ น้ำอศน์หนคือน้ำที่ 4 น้ำทั้ง 4 ที่กล่าวมาเป็นบทเป็นตอน teamwork คือน้ำที่ชื่นชื่น	มารู้จักน้ำ 4 กันดีกว่า ต้องเอื้อเฟื้อกันไว้ไว้ปัญหา อย่าได้เบียดเบียนงานต่าง ๆ นานา พูดอะไรก็ต้องคิดพิจารณา น้ำชนิดนี้ต้องใช้บอกเขา ดังทรัพยากรที่มีคุณค่า คอยขไลมันพื้นพิภพธา
เอซา..เอซา..ซา ซ่าซา หน้อยแม่	

ภาพ 2 ตัวอย่างเนื้อหาหลักสูตรอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์
ที่มา: Panjindawan (2024)

จากภาพ 2 แสดงตัวอย่างตัวอย่างเนื้อหาหลักสูตรอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ ด้านการทำงานเป็นทีม (กลอนลา) เนื้อหาของเพลงมีลักษณะร่วมสมัย เห็นได้จากการใช้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ อาทิ soft skill และ teamwork นอกจากนี้ยังมีการใช้โวหารภาพพจน์ เช่น อุปลักษณ์ ได้แก่ น้ำที่ 1 คือ น้ำใจ น้ำที่ 2 คือ น้ำมือ เป็นต้น

3. ผลการประเมินการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ให้กับสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทอง

ตาราง 4

ผลคะแนนก่อนอบรมและหลังอบรมหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง (n=30)

การทดสอบ	จำนวน (ข้อ)	Mean	SD	df	t-test	Sig.
ก่อนอบรม	30	14.17	3.43	29	17.87	0.05*
หลังอบรม	30	23.80	2.62			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเพลงน้อยสร้างสรรค์หลังการอบรมค่าเฉลี่ย 23.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.62 ซึ่งสูงกว่าก่อนการอบรมมีค่าเฉลี่ย 14.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.43 ค่า T-test =17.87 จึงสรุปได้ว่าหลังการอบรมนักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเพลงน้อยสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ภายหลังพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมบทเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองผ่านแนวคิดจรรยาวัชระที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21 เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้มีการนำหลักสูตรไปทดลองใช้ที่โรงเรียนโยธินบูรณะอ่างทอง (จำปาหล่อพิทยาคม) ซึ่งเป็นสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนอบรมและหลังอบรม ให้แก่นักเรียนจำนวน 30 คน โดยแสดงผลคะแนนก่อนอบรมและหลังอบรม ดังตาราง 4

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำผลงานการแสดงไปเผยแพร่ในงานครูวิชาการ ครั้งที่ 12 จัดโดยคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ในวันที่ 21 มกราคม 2568 ดังภาพ 3

ภาพ 3 การแสดงเพลงน้อยสร้างสรรค์ งานครูวิชาการ ครั้งที่ 12 จัดโดยคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ที่มา: Panjindawan (2024)

จากภาพ 3 การแสดงเพลงน้อยสร้างสรรค์ในงาน
 ครุวิชา การ ครั้งที่ 12 จัดโดยคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัย
 ราชภัฏพระนครศรีอยุธยาเป็นการคัดเลือกตัวแทนจาก
 ผู้เข้าร่วมอบรมมาแสดงผลงานการขับร้องเพลงน้อย
 สร้างสรรค์ รวมทั้งเป็นพื้นที่ให้กับเยาวชนได้แสดงออก
 และได้เผยแพร่ สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นทางด้านเพลงพื้น
 บ้านสู่สาธารณชน อีกทั้ง เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไป
 ใช้เป็นฐานทรัพยากรด้านการศึกษ สักคมและวัฒนธรรม

ให้กับชุมชนต่อไป

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการประเมินผลการ
 ใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง
 จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา
 ครูผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรี ด้านภาษาไทย โดยมีผล
 การประเมินการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์
 จังหวัดอ่างทอง ดังตาราง 5

ตาราง 5

ผลการประเมินการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

รายการ	ค่าเฉลี่ย (M)	ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านเนื้อหา			
1.1 เนื้อหาวิชาสอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชาของหลักสูตร	4.48	0.16	มาก
1.2 เนื้อหาวิชามีความทันสมัยตรงกับสภาพปัจจุบัน	4.60	0.29	มากที่สุด
1.3 เนื้อหาวิชาสร้างความสนใจและความต้องการของผู้เรียน	4.58	0.26	มากที่สุด
1.4 การจัดเรียงลำดับเนื้อหาที่มีความเหมาะสม	4.54	0.24	มากที่สุด
รวม	4.55	0.54	มากที่สุด
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน			
2.1 การจัดการเรียนการสอนเหมาะสมกับผู้เรียนและสอดคล้องกับหลักสูตร	4.52	0.31	มากที่สุด
2.2 การจัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น	4.55	0.28	มากที่สุด
2.3 การจัดการเรียนการสอนได้สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมให้แก่ผู้เรียน	4.62	0.27	มากที่สุด
2.4 การจัดการเรียนการสอนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.65	0.33	มากที่สุด
รวม	4.58	0.29	มากที่สุด
3. ด้านการวัดและประเมินผล			
3.1 เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน	4.49	0.33	มาก
3.2 เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความหลากหลาย	4.50	0.28	มากที่สุด
3.3 การประเมินผลการเรียนครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย	4.46	0.30	มาก
รวม	4.48	0.26	มาก
ภาพรวม	4.54	0.15	มากที่สุด

จากตาราง 5 โดยภาพรวมพบว่าผลการประเมิน
 การใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัด
 อ่างทอง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.54,
 SD=0.15) หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการจัดการ
 เรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.58,
 SD=0.29) รองลงมา เป็นด้านเนื้อหา ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ
 มากที่สุด (Mean=4.55, SD=0.54) และด้านกาารวัดและ

ประเมินผล มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (Mean=4.48,
 SD=0.26) ตามลำดับ

การอภิปรายผล

1. ด้านสภาพปัญหาและความต้องการทางด้าน
 ดนตรีพื้นบ้านในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อย
 สร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง

คณะผู้วิจัยได้มีการดำเนินการโดยศึกษาข้อมูลพื้นฐานของท้องถิ่น รวบรวมข้อมูลพื้นฐานด้านวิถีชีวิตความเป็นอยู่ ประเพณี วัฒนธรรม และการประกอบอาชีพ พบว่าสภาพปัญหาและความต้องการของสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทองมีหลักสูตรดนตรีไทย หลักสูตรการขับร้อง และหลักสูตรนาฏศิลป์ แต่ยังคงขาดหลักสูตรอบรมเกี่ยวกับเพลงน้อยสร้างสรรค์ ทางสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทองจึงมีความต้องการให้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทอง เพื่อส่งเสริมความสามารถทางด้านเพลงพื้นบ้านให้กับผู้เรียน อีกทั้งต้องการให้ผู้เรียนมีความภาคภูมิใจ และหวงแหนภูมิปัญญาของท้องถิ่นตนเอง นอกจากนี้ยังต้องการเป็นต้นแบบฐานทรัพยากรทางการศึกษาเพลงพื้นบ้านให้กับท้องถิ่นและจังหวัดต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Muangsong (2018) ที่ได้ศึกษาเรื่อง สภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาดนตรีช่วงชั้นที่ 1-2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี พบว่า ฐานข้อมูลและเอกสารประกอบหลักสูตรไม่มีความเพียงพอจึงทำให้การเรียนการสอนวิชาดนตรีมีข้อจำกัด นอกจากนี้ Runchai & Trinaopas (2019) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมนาฏศิลป์พื้นบ้าน เรื่องเสน่ห์เนินมะปรางสำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าผลการสร้างและการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมนาฏศิลป์พื้นบ้าน เรื่องเสน่ห์เนินมะปราง สำหรับนักเรียนชุมนุมนาฏศิลป์ไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean=4.73, SD=0.38) โดยหลักสูตรมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึก รัก ภูมิใจ และหวงแหนสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนเอง โดยในหลักสูตรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ มีกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถ ส่งเสริมให้นักเรียนรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รู้จักบทบาทหน้าที่ เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

2. ด้านการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมบทเพลงน้อยสร้างสรรค์ จังหวัดอ่างทองผ่านแนวคิดจรรยาตักษะที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21

ด้านการพัฒนาหลักสูตรอบรมบทเพลงน้อยสร้างสรรค์ จังหวัดอ่างทองผ่านแนวคิดจรรยาตักษะที่สอดคล้องในศตวรรษที่ 21 มีกระบวนการที่สอดคล้องกับ Taba (1962) ในด้านการวางแผนและออกแบบหลักสูตร

อย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ความต้องการของชุมชนและผู้เรียน เพื่อให้หลักสูตรมีความสอดคล้องกับบริบทท้องถิ่นและความต้องการจริง การกำหนดจุดมุ่งหมายและการเลือกเนื้อหาสาระจึงเน้นความเชื่อมโยงกับภูมิปัญญาพื้นบ้าน และทักษะที่จำเป็นในยุคปัจจุบัน เช่น การพัฒนาจรรยาตักษะที่ส่งเสริมการทำงานร่วมกัน การสื่อสาร และการคิดวิเคราะห์ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chamnian et al. (2021) ที่กล่าวถึงการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นการแสดงพื้นบ้านรำโทนนกพิทิต ตำบลกรุงชิง อำเภอ นบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเน้นการศึกษาความต้องการ และบริบทของชุมชนเพื่อนำมาพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น จากการพัฒนาหลักสูตรทำให้ได้โครงสร้างเนื้อหาหลักสูตร ประกอบด้วย 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ กรุงชิงของฉัน เรียนรู้ร้องเล่นเป็นศิลปะสร้างสรรค์นกพิทิต และการเผยแพร่สืบสานการรำโทนนกพิทิต โดยจัดระยะเวลาเรียน สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง รวม 40 สัปดาห์ สำหรับหลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์จังหวัดอ่างทองจะมีการใช้ระยะเวลาเพียง 12 ชั่วโมง ซึ่งมีความแตกต่างในปัจจุบันด้านเวลา อย่างไรก็ตาม กระบวนการและขั้นตอนการออกแบบและพัฒนาหลักสูตรมีความสอดคล้องกัน คณะผู้วิจัยเห็นว่าแนวโน้มของการใช้หลักสูตรจึงเป็นในทิศทางเดียวกัน ภายหลังการทดลองใช้หลักสูตร มีการประเมินหลักสูตรในสถานศึกษา แสดงให้เห็นว่า การนำบริบทชุมชนมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ช่วยให้เนื้อหา มีความสอดคล้องกับชีวิตจริงของผู้เรียน สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ และส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ครูผู้สอน และชุมชนจึงเปรียบเสมือนระบบนิเวศทางการศึกษา โดยมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ครูผู้สอนเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมที่เชื่อมโยงความรู้กับชีวิต และชุมชนทำหน้าที่เป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีชีวิตจริง การมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในลักษณะนี้ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม ซึ่งพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21

3. การประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ให้กับสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทอง

สำหรับการประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพลงน้อยสร้างสรรค์ให้กับสถานศึกษาในจังหวัดอ่างทอง มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Baikularb (2022) ที่ศึกษาผลการใช้หลักสูตรท้องถิ่นในการจัดการเรียนการ

สอนแบบบูรณาการในอำเภอทองไทร จังหวัดสุโขทัย ในด้านกระบวนการ ได้แก่ การเกี่ยวกับการวางแผน การจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลการศึกษา ในภาพรวม มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก (Mean=4.12, SD=0.21) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษาครู และครู มีความคิดเห็นว่า ในการใช้หลักสูตรท้องถิ่นแบบ บูรณาการในด้านการวางแผนมีมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับ แรก (Mean=4.18, SD=0.38) รองลงมาคือด้านการจัดการ เรียนรู้ (Mean=4.08, SD=0.12) ผลการศึกษาระบุว่า การนำหลักสูตรไปใช้โดยทั่วไปได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี และนำไปสู่การปรับปรุงที่สำคัญในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนรู้ของนักเรียนและการตระหนักรู้ในการอนุรักษ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่เน้น การมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น ภายในสถานศึกษา

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้ดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่างเฉพาะ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโยธินบูรณะ อ่างทองเท่านั้น ซึ่งอาจจำกัดความสามารถของการวิจัย ไปยังกลุ่มประชากรอื่น ๆ ที่มีลักษณะ และบริบทที่แตกต่าง กันในจังหวัดอ่างทอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ควรมีการสนับสนุนภูมิปัญญาด้านดนตรีพื้น บ้านจากภาครัฐบาลเอกชน และท้องถิ่น อีกทั้ง ควรมี

การส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้และเครือข่ายครู ภูมิปัญญาในระดับท้องถิ่น โดยเน้นการอนุรักษ์และถ่ายทอด ศิลปะการขับร้องเพลงฉ่อยแก่เยาวชนทั้งในระบบและนอกระบบการศึกษา เพื่อเป็นเวทีฝึกฝน ทบทวน แลกเปลี่ยนองค์ ความรู้ระหว่างครูภูมิปัญญา ประชาชนชาวบ้านกับนักเรียนได้ อย่างยั่งยืน รวมถึงการสร้างฐานข้อมูลออนไลน์ด้านดนตรี พื้นบ้านในจังหวัดอ่างทอง ทั้งนี้จะช่วยขับเคลื่อนการสืบสาน วัฒนธรรมไทยในรูปแบบที่สอดคล้องกับบริบททางสังคม การเรียนรู้ตลอดชีวิต

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลวิจัยไปใช้

ควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพในด้านภาษาไทย และ ด้านมานุษยดนตรีวิทยา (Ethnomusicology) แบบเชิงลึก สำหรับด้านภาษาไทย เน้นการศึกษา วิเคราะห์กลวิธีใน การประพันธ์เพลงฉ่อยสร้างสรรค์ เพื่อให้เห็นมุมมอง ทางภาษาไทย เช่น ฉันทลักษณ์ในการประพันธ์ สารสำคัญที่นำเสนอผ่านการใช้คำในบทเพลง และ วรรณศิลป์ที่เพิ่มพลังในการสื่อสาร สำหรับด้านดนตรี เน้นการศึกษาทำนอง เนื้อร้อง รวมถึงบทบาทของดนตรี ที่มีต่อท้องถิ่นในฐานะเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม และประสบการณ์ของประชาชนชาวบ้าน รวมถึงผู้มีส่วน เกี่ยวข้องในเพลงฉ่อย เพลงพื้นบ้านอื่น ๆ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจ และความภาคภูมิใจในท้องถิ่น

References

- Anderson, N. J. (2020). *Soft skills for success: Building a foundation for workplace readiness*. Routledge.
- Baikularb, P., Comeson, S., Jarernvongrayab, A., Meesup, P., & Sermsuk, S. (2022). Evaluation of the integrated local wisdom curriculum and instruction in Kong Krailat District, Sukhothai. *Journal of faculty of education Pibulsongkram Rajabhat University*, 9(1), 136–148. (in Thai)
- Brungardt, C. (2011). The intersection between soft skills development and leadership education. *Journal of leadership education*, 10(1), 1-21.

- Chamnian, M., Mukharak, T., Pechmon, P., Chamnian, K., Boonkwan, S., & Sukkhao, K. (2021) Local curriculum development of Ramton Nokphithid Folk Performance, Krungching Subdistrict, Nopphitam District Nakhon Si Thammarat Province. *Humanities & social sciences*, 38(3), 86-104. (in Thai)
- Chantawanich, S. (2016). *Data analysis in qualitative research*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Chotikeerativatch, C. & Ariratana, W. (2017). Needs assessment for soft skills development in teachers' learning management in schools under the secondary educational service area office 25. KRU Research. *Journal of humanities and social sciences (Graduate study)*, 5(1), 44-52. (in Thai)
- Malykhin, V., Aristova, A., Kalinina, O., & Opaliuk, O. (2021). Soft skills as a factor in the development of human capital in the context of digitalization. *International conference on digital transformation and human development*, 142-147.
- Muangsong, Y. (2018). Problems and suggested development for music teaching for students in levels 1-2 under Ubon Ratchathani education service area office. *Kasalongkham research journal Chiang Rai Rajabhat University*, 6(2), 99-106. (in Thai)
- Nawikamun, A. & Pitakrat, N. (2007). *Folk songs*. Bangkok: Sarakadee. (in Thai)
- Runchai, K. & Trinaopas, S. (2019). The development of a local dramatic art training curriculum entitled "the charm of Noenmaprang" for a junior high school Thai dramatic art association. *Humanities and social sciences journal of graduate school Pibulsongkram Rajabhat University*, 13(1), 220-235. (in Thai)
- Somsriploy, S. (2021). Phleng Greon Choi Song: Charm of central Thai folk song. *The new viridian journal of arts, humanities and social sciences*, 1(6), 44-60. (in Thai)
- Srisaard, B. (2002). *Preliminary research*. (7th ed.). Bangkok: Suwiriyasan. (in Thai)
- Sutchaya, S. (2000). *Folk song studies*. Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)
- Taba, H. (1962). *Curriculum development: Theory and practice*. New York: Harcourt Brace and World.
- Will, D. (2019). Soft skills and hard skills: What employers want. *Journal of business education*, 20(3), 26-32.

